

skraaningen. Her havde de et Opholdsværelse i Stueetagen med Indgang fra en Loggia; desuden to smaa Sovekamre ovenpaa.

Af en Kone, som gik og rev Havegangene, fik de at vide, at der havde været en fremmed Herre og spurgt efter dem.

„Det har været Dihmer!“ sagde Fru Abildgaard. „Hvor det dog er kedeligt!“

Inde i Loggiaen, der var møbleret næsten som et Værelse, fandt de hans Kort med en vedføjlet Hotel-Adresse.

„Jeg tror, jeg sender ham et Par Ord med det samme. Jeg vil bede ham om at komme her og spise sammen med os. Hvad synes du?“

Jytte nikkede blot og gik videre ind i Stuen. Hun løste sin Hat og lagde den fra sig paa en Etagere. Og pludselig trykkede hun Haanden for Øjnene, ganske overvældet af Tanken om det, som nu var rykket saa ufatteligt, saa uafvendeligt nær.

„Nu er Brevet afsted!“ sagde Moderen, da hun kom ind. „Jeg tror, jeg vil gaa op og klæde mig om med det samme. Saa er der i det mindste een af os hernede, dersom han skulde komme inden Spisetid.“

Jytte havde sat sig hen ved Klaveret og bladede i nogle Noder.

Hun sad der endnu, da Moderen en halv Time efter kom tilbage, pyntelig klædt i en dybviolet Silkekjole med langt Slæb, der gav hendes Skikkelse megen Værdighed. I det hvide Haar sad en stor, ciseleret Sølvkam. Hun satte sig ud i sin Solkrog paa Loggiaen, hvor der stod en kurveflettet Sofa med Puder. Man havde herfra et prægtigt Udkig nedover Byen, der heroppe fra Højden tog sig ud som en eneste stor Park, yderst ude indhegnet af en blaa-hvid Mur — Havet.

Hun sad nogen Tid i Tanker med en uoplukket Avis i Skødet, forundret og lidt urolig over, at Jytte i et Øjeblik som dette kunde sidde der saa optaget af nogle dumme Noder.

„Aa hør!“ sagde hun tilsidst. „Sæt dig lidt herud, min Pige!“

Jytte traadte frem i Døren.

„Kaldte du?“